

## عنوان مقاله:

سیر تحول تعیین بدن در معماری: از بدن وارگی تا بدن پدیداری

## محل انتشار:

مجله صفا، دوره 32، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

## نویسنده:

آرزو منشی زاده - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر

## خلاصه مقاله:

پرداختن به مقوله بدن دغدغه پیوسته حوزه اندیشه گری معماری تا به امروز بوده و بنا به تفسیر آن در هر دوره تاریخی، حضور متفاوتی در معماری و احکام طراحانه آن داشته است. امروزه رویکرد تک ساحتی غالب طراحان به بدن و به تعبیری تاکید بر شیء‌گونگی آن در امر معماری مورد نقد است؛ آنچه متأثر از نگاه آنتروپومورفیسم یعنی بسط ویژگی های انسانی از جمله خصوصیات بدنی او به حوزه اندیشه و عمل همچون معماری به نظر می رسد. در این پژوهش نگارنده، با محوریت سوالات پژوهش و با بازخوانی تحلیلی آنچه در حوزه های فلسفه، جامعه شناسی، و هنر و معماری در خصوص نسبت انکارناپذیر بدن و معماری آمده، به بررسی سیر تحول صورت یافتن بدن در امر معماری و نحوه تداوم نگرش آنتروپومورفیک در این حوزه تا به امروز می پردازد. در این مقاله برای پاسخ به سوالات، از طریق بررسی روایت ها و تحلیل تفاسیر مختلف بدن در پارادایم های غالب زمینه، اعم از بدن «عینی» تا «پدیداری»، به بیان تحلیلی از سیر تعیین بدن در امر معماری پرداخته می شود. نتایج تحقیق گویای آن است که سیر تحول اندیشه معماری در تقابل با شیء‌گونگی بدن به مباحث بدنمندی متأثر از پدیدارشناسی منجر شده و هرچند تفسیر انسان از ماهیت بدن خود در تجربه زیسته اش از فضا تغییر کرده، ولی مواجهه معماران با مقوله بدن همچنان تداوم دهنده نگاه آنتروپومورفیک اعم از ترجمان هندسی، فرمی، و عددی بدن در امر معماری است.

## کلمات کلیدی:

بدن، معماری، آنتروپومورفیسم، بدن عینی، بدن زیسته

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1421109>

